Одного дня маленький Клавдіо грався під брамою. Вулицею тюпав згорблений дідусь у золотистих окулярах. Дійшов він до брами і впустив палицю. Клавдіо швиденько підняв її і подав дідусеві. Той усміхнувся та й каже:

— Дякую, але мені цієї палиці не треба. Обійдусь і без неї. Хочеш, візьми собі.

І не чекаючи відповіді, дідусь подався далі своєю дорогою, трохи випроставши спину. А Клавдіо стоїть із палицею і не знає, що з нею робити. Палиця як палиця,— звичайнісінька дерев'яна, закарлючена, із залізним наконечником. Клавдіо разів два штрикнув нею в землю, потім знічев'я сів на неї верхи, аж зирк — палиця обернулася на коня, на чудового коника з білою зіркою на лобі. Іржучи й викрешуючи копитами іскри, коник почав гасати подвір'ям.

Клавдіо і зрадів, і злякався трохи! А коли зрештою скочив з коня, то палиця знову стала палицею: замість копит був простий іржавий наконечник, а замість гриви — закарлючена ручка.

— Ще раз спробую,— вирішив Клавдіо, трохи відсапавшись.

Сів він верхи на палицю, а вона цього разу обернулася не на коня, а на поважного двогорбого верблюда, подвір'я ж стало безмежною пустелею. Але Клавдіо не злякався і почав вдивлятися в далечінь, шукаючи очима оазису.

"Це, напевне, чародійна палиця",— сказав до себе Клавдіо, втретє сідаючи верхи. Тепер це вже був червоний спортивний автомобіль з білим номером на капоті. Подвір'я перетворилося на доріжку для перегонів, і Клавдіо щоразу досягав фінішу перший.

Згодом палиця перетворювалася на моторний човен, а подвір'я в спокійне зеленаве озеро, а тоді стала зоряним кораблем, який розтинав космічний простір, минаючи небесні світила.

І тільки-но Клавдіо зупинявся, палиця ставала звичайнісінькою палицею, з блискучою ручкою і старим наконечником.

Хлопчик грався цілісінький день. А надвечір випадково визирнув на вулицю й побачив дідуся в окулярах із золотою оправою. Хоч як пильно Клавдіо придивлявся до нього, та нічого незвичайного не помітив: звичайнісінький собі дідусь вертається стомлений із прогулянки.

— Подобається тобі палиця? — усміхаючись, запитав дідусь.

Клавдіо гадав, що дідусь хоче забрати свою палицю, й, зашарівшись, простяг її старому. Та дідусь сказав:

— Візьми її собі, я обійдуся без неї! Ти можеш на ній літати, а я нею тільки підпираюся. Мені досить прихилитися до стіни, коли потрібна підпора.

І дідусь пішов, усміхаючись, бо нема людини щасливішої за дідуся, який може що-небудь подарувати дітям.